

Om Hungersnøden i Kina og den kinesiske Indvandring til Amerika.

Af Marcus Rubin.

Trods alle de Tilnærmelser, der i dette Aarhundrede ere skete imellem den kinesiske Regering og de evropæiske og amerikanske Regeringer, trods den stedse mere levende Forbindelse, de sidste Menneskealdres Handelssamkvem mellem Kina og den øvrige Verden har bragt til Veje, mærkes det tydeligst, hvor forholdsløse vi endnu staa overfor dette umaadelige Rige, ved den Maade, hvorpaa Beretningerne om Hungersnøden i Kina komme til os. Selv de bedst Underrettede vide Lidet, og det store Publikum erfarer kun i Ny og Næ af en enkelt Notits i et Blad, at nu er Antallet af de Omkomne naaet til 5 Millioner, nu til 7 Millioner og nu til 10 Millioner. Man opererer med disse Tal, ikke som om de angik Mennesker, men som om de angik livløse Gjenstande, man beskjæftiger sig med Kina, ikke som om det var et af de største Riger paa Jorden, der nu er vor Civilisation nærmere end nogensinde før, tildels adskillende de to Kolosser: Britisk Asien og russisk Asien, men som om det var en eller anden Stat paa Maanen, der umuligt kunde have nogen aktuel Interesse for Jordens Beboere.

Og dog gjenkjende vi i den Ulykke, der nu rammer Kina, et Udtryk for de almindelige økonomiske Love, der styre Menneskeslægten, saa at Spørgsmaalet, om ikke af anden, saa af denne Grund maa have den største Interesse for os. Vi se et Land, hvis frodige Agerjord og hvis Rigdom paa tropiske Frembringelser overgaa ethvert andet Lands paa Jorden, fra oprindelige Tider gjøre sine Beboere det saa let at leve og at existere deri, at der ingen Grænse bliver for Befolkningens Formerelse, og at det at have talrige Børn endog bliver en Del af Folkets religiøse Behov; men vi se tillige, at selv det rigeste Land bliver «mættet», og at Befolkningens Pres mod Subsistensmidlerne da tager sin Begyndelse. Fra en sorgløs Tilværelse bliver Existensen i Kina snart en Kamp for Tilværelsen i Ordets strengeste Forstand; fra Overflod paa rig og frodig Jord bliver det snart en Opgave at fravriste Jorden det nødvendigste Livsophold Tomme for Tomme. Slaar saa Høsten engang fejl, tvinger det Existensminimet, der stod paa det laveste Standpunkt, ned under Nul, og det Deficit, der fremkommer, avler Nød og Elendighed uden Grænse; en saadan Hungersnød hører til de «repressive» Forholdsregler fra Naturens Side, som Malthus taler om, og den viser kun i altfor høj Grad Sandheden og Rigtigheden af hans Theori.

Medens Hungersnød i et tæt befolket Land, saaledes hører til de repressive Forholdsregler, hvorved Befolkningen aftager, hører Udvandringen til de præventive. Naar et Land ikke længere kan føde sine Beboere, ville Udvandringerne fra dette have en dobbelt Karakter; de ville enten foretages i umaadelige Skarer og med krigerske Invasioner andensteds, eller lidt efter lidt ved fredelig Kolonisation af Lande med tyndere Befolkning. Det

er en af disse Vandringer, Kineserne i den sidste Menneskealder have paabegyndt ved at søge nye Boliger i Australien og de vestlige Fristater i Nord-Amerika, og det er dette Sidste, der har tvunget Amerikas Befolkning til at henvende sine Øjne paa Kina og til at omfatte den der herskende Hungersnød med en Medfølelse, der ikke er ganske uinteresseret. —

Vi skulle i det Følgende, efter en Afhandling, som for nylig har været optaget i det amerikanske Tidsskrift «The North-American Review», give en Fremstilling af de Betragtninger, den kinesiske Invasion har givet Anledning til i Amerika. (Cfr. Chinese Immigration by M. J. Dee. North-Am. Review 1878).

— — Vil den kinesiske Indvandring medføre en Forøgelse af vore industrielle Klasser eller vil den træde i Stedet for dem? Dersom dette Sidste bliver Tilfældet, i hvor høj Grad vil det da ske, og hvorvidt er det ønskeligt? Er der nogen Mulighed for at erstatte den kaskiske Race med den mongolske paa samme Maade som Columbus's Landing i Amerika henimod Slutningen af det 15de Aarhundrede indeholdt Muligheden af en fuldstændig Tilbagevægen af den indianske Race til Fordel for den evropæiske? Det Overraskende — siger den amerikanske Forfatter — ved de Misligheder, som disse Spørgsmaal forudsætte, kan bringe en rodfæstet Optimisme til at forkaste dem med et vantro Smil, uden nøjagtig Undersøgelse af de Forhold og de Principer, som det er nødvendigt at komme til Bunds i, naar Spørgsmaalet skal besvares rigtigt. Den nationale Forfængelighed vil smigre sig med Umuligheden af, at den halvt-civiliserede og

stillestaaende asiatiske Race kan fordrive den kraftigste og mest fremadskridende Del af den indo-evropæiske Race, idet den ikke tager i Betænkning, at det ikke blot er ved moralsk, intellektuel eller fysisk Overlegenhed, at Arter og Variationer have efterfulgt hinanden paa Jordens Overflade. Mange af dem, som bestræbe sig for at tænke og tale med videnskabelig Nøjagtighed, og for hvem den meget misbrugte Frase om, at det er de Dygtigste, der leve længst, er en urokkelig Trossætning, glemmer jævnligt, hvad der skal forstaas ved de Dygtigste. I Kampen imellem det nyttige Canadagræs og den unyttige Canada-tidsel er det den sidste, der som den, der mest egner sig for Jordbunden, lever længet. I Dyrelivet tages ved Kvalitetsvalget intet Hensyn til alle de moralske, æsthetiske og Nyttighedsbetragtninger, som bestemme den kunstige Udvælgelse, hvor den menneskelige Klogskab, Tilbøjelighed og Dygtighed styrer. Heller ikke er selve den højeste Dyreart, Mennesket, mindre underkastet denne ubøjelige Overlevelses- eller Tilintetgørelseslov, undtagen hvor det ved Lovgivningen, Krig eller paa anden kunstig Maade griber ind i Kampen mellem Racerne eller Stammerne, paa samme Maade som Landmanden gjør det i Kampen mellem Græsset og Tidselen, eller Kvægopdrætteren mellem den ædle og den uædle Race, og saaledes, saavidt han formaar, stiller den kunstige Udvælgelse i Stedet for den naturlige.

Idet det maa anses for givet, at Muligheden af en kinesisk Indvandring i det Mindste er et aabent Spørgsmaal og ikke lader sig afvise uden videre, maa det indrømmes, at Diskussionen af det er af stor Vigtighed for Amerika. Det er ikke af nogensomhelst Betydning for denne Diskussion, om Kineseren er et Mønster paa

Moralitet eller et moralsk Uhyre, et Mønster paa Renlighed eller ikke, let omvendelig til Kristendommen eller en haardnakket Afgudsdyrker, begjærlig efter at tage Del i vor politiske Udvikling eller bestemt paa at holde sig tilbage. Det Eneste, vi skulle undersøge, er om han er bedre skikket til at leve paa Amerikas Fastland end dets nuværende kavkasiske Befolkning.

Folkenes Vandringer ere kun et af Stadierne i den stadige Kamp om, hvilken af Mennesketyperne, der skal blive den længst levende. De svageste Individuer drage — hvad de end skyldte deres Svaghed — bort som en Sværm Bier fra Moderkuben og søge nye Opholdssteder. Aarsagen kan være religiøs Forfølgelse, (Huguenotterne i Frankrig), Mangel paa Evne til at finde sig i Hjemmets forandrede Forhold (de normanniske Skarer), eller som det hyppigst og navnlig ved de senere Tiders Udvandringer har været Tilfældet: ligefrem Overbefolkning i Moderlandet.

Det maa antages, at Østasien har været Menneskeslægstens Vugge, og at de store Vandringer have taget deres Udgangspunkt derfra. Disse Vandringer gik navnlig mod Vest, idet de Skarer, der droge østpaa, tidligt bleve standsede af Oceanet. Ved Vandringernes delvise Ophør vedblev det østlige Asien, Kina og Indien at være de tættest befolkede Lande, dels fordi Folket efterhaanden mistede sin Energi til Udvandringen, dels fordi store Skarer strømmede tilbage til Moderbefolkningen. Jordens vestlige Lande beholdt i lange Tider en jomfruelig Jordbund, idet der dér var saamegen Plads, at Jagt og Nomadelivet kunde trives og kunde ernære Landenes Befolkning; men for de tætpakkede Masser i Østen var der ingen Raad til en saadan Ødslen med Plads og ingen

Lejlighed til en saadan Udvikling af Evnerne og Skjærpen af Sanserne, som de vestlige Folkefærd kunde erhverve i deres frie og omtumlende Liv. Hos dem maatte al Energi anvendes til at skaffe det nødtørfstigste Livsophold, og i heldigste Tilfælde var dette saa nær ved Existensminimet, at den mindste Nedadgaaen deri maatte føre til Ødelæggelse. Derimod havde hos Vestens Folkeslag en lang Række af forskellige Erfaringer, af vxlende Livsforhold og af forholdsvis Velvære udviklet en mangesidig Civilisation, der forhindrede en fuldstændig Gaaen op i Kampen for Tilværelsen. Den vestlige Typus, Produktet af Menneskealdres Rejser og Omflakken, var en Søn af den Adam, som drog bort, eller som dreves bort for at søge sin Lykke. Mongolen er hans mindre eventyrlystne Broder, som har holdt sig paa sit Hjemsted og som har været knyttet til dettes langsomt fremadskridende Udvikling; han staar ikke stille, men han skrider langsommere frem end andre Racer, fordi han har mindre Plads til at røre sig. Kineseren er spærret inde i sit Land, som hans Liv er indespærret i visse Former og Skikke, og som hans Fod er indespærret i et unaturligt lille Hylster. Eftersom den konstante Overbefolkning udviklede hans Flid, hans virksomme og tarvelige Levemaade, hans Evne til at leve, hvor alle andre Racer maatte bukke under, satte disse Egenskaber ham, da Civilisationen skred fremad, i Stand til at gjøre sin Race saa talrig som ingen anden, idet ingen anden Race havde bragt sine Fordringer til Livet saa langt ned, eller tvunget sig selv til en saa energisk Virksomhed for at tilfredsstille disse Fordringer, som den kinesiske.

Den eventyrlystne Broder, som forlod det gamle asiatiske Hjemsted paa det stille Havs Vestkyst for tusinde

og atter tusinde Aar siden, staar nu paa dets Østkyst og ser, forandret gennem Tidernes Løb, over til sin ældre Broder, som blev i sit Hjem, og paa hvis Karakter og Sædvaner Tiden kun har haft ringe Indflydelse. Det, der bragte ham til at vandre, var det, som er Hoveddrivfjederen til alle Udvandringer, nemlig Sult. Individier og mindre Skarer drage bort fra deres Hjem af andre Grunde, men Menneskeslægten som saadan drager kun til fremmede Egne af Mangel paa Føde i sit Hjemsted. — Vandringerne mod Vest er vedbleven, indtil den tempererede Zone er bleven saa tæt befolket som den kan blive det, naar den kavkasiske Races Fordringer til Livet lægges til Grund. Det maa formodes, at Østasien ikke længere kan blive fri for sit Overskud ved disse umaadelige Vandringer Vest paa, de Vandringer, hvis Efterslæt det var, som i Begyndelsen af vor Tidsregning næsten tilintetgjorde den græsk-romerske Civilisation. Der er ingen Plads mod Syd; thi Indien og Øerne ere ligesaa tæt pakkede som Kina. Imod Nord ere allerede Sibiriens ufrugtbare Ørkener blevne exploiterede saa meget, som den golde Jord tillader det. I Kina er Befolkningen tiltagen saa stærkt, at Jorden saa at sige er bleven brugt op for at skaffe Føde. I den ihærdige Kamp med Naturen ere Skovene blevne ryddede, men Følgen deraf er atter en stedse større Mangel paa Væde, stedse større Goldhed, og tilsidst nægter Naturen at gjøre Tjeneste mere; Jorden kan selv ved den største Anvendelse af Flid og Møje ikke mere føde sine Beboere. Følgen heraf er den, at 70 Mill. Kinesere staa ved Nødens yderste Dørtærskel. De have fortæret de sidste Spor af Vegetation; Tømmeret i deres Huse, Klæderne, de bære paa Kroppen, ja selve Jorden har maattet afgive Føde for de udhungrede Individier.

Hvad en saadan Ulykke betyder, er ingen Hemmelighed for den, der kjender til Historien; den betyder Vandring, og Vandring efter en saadan Maalestok, som Jorden ikke har kjendt til før. Ligesom en Vulkan, som tidligere Udbruds størknede Lava har tildækket, har Kina været rolig i mange Aarhundreder og har samlet Styrke fra Naturens Ildsted til at bryde Skorpen paa dens svageste Sted og sætte en ny Lavastrøm i Bevægelse.

Det Spørgsmaal, der derfor nu er af saa stor Interesse, er: Paa hvilken Side vil Skranken lettest lade sig overskride? Dersom dette Spørgsmaal var blevet rejst for fem Aarhundreder siden, vilde Svaret være blevet: Skrankerne kunne overskrides mod alle Sider undtagen den, der vender ud mod Verdenshavet; men vor Tid har nedbrudt selv denne Skranke og lært Kineseren at komme over den uden Frygt. Han har ikke været langsom til at lære: Den nuværende Generation i Amerika husker den Tid, da Mongolen var en Kuriositet, og nu tæller de Forenede Staters Befolkning 200 000 Kinesere.

Man har sagt, at de Kinesere, som komme til Amerika, atter vende tilbage til deres Hjem; men dette gjælder om de første Udvandrere ved enhver Kolonisation. For en Menneskealder siden rejste Evropæeren endnu stadig til Amerika med den Hensigt at vende tilbage, naar han havde gjort sin Lykke i det forjættede Land, og saaledes ogsaa ved Udvandringen til Avstralien. Men naar Emigranternes Antal voxer, finde de, at Forholdene i det nye Land ikke mere ere saa forskellige fra Moderlandets. Slægt og Venner følge, Hjemmene flyttes over, og at forlade det nye Land vilde være at forlade det nye Hjem. Det kostede Tyskeren og Englænderen meget mindre at foretage denne Omflytning, fordi Hjemmets Forhold vare

daarlignere end de nye Forhold, og fordi de Indvandrede i Karakter og Sæder ikke adskilte sig synderlig meget fra Befolkningen i de nye Lande. Det er foreløbig ogsaa kun et ringe Antal Kinesere, som have emigreret til Amerika; i Forhold til den samlede kinesiske Befolkning udgjøre de til Amerika udvandrede Kinesere ikke mere end Kolumbus's Skibsbesætning i Forhold til det spanske Folk, end den lille Koloni i Jamestown til det engelske eller den første Befolkning i St. Lawrence til det franske Folk. Men netop nu er den kinesiske Indvandring i Færd med at skifte Karakter, den skyldes ikke mere en Samling lykkesøgende Eventyrere, men den er en egenlig Kolonisation. Kineseren har allerede sine egne Kvarterer i Byerne, han har opført sine Værtshuse og sine Theatre, Kvinderne have fulgt ham, og han er i Færd med at skabe sig et Hjem i Amerika. Han er endogsaa begyndt paa at begrave sine Døde her, og har saaledes nu gjort sig fortrolig med Tanken om baade at leve og dø i Amerika. At Pøbelen insulterer ham, generer ham ikke mere end Optøjerne imod Irlænderne i sin Tid generede dem eller hindrede dem i at tage fast Bopæl. Bølgen er begyndt at rulle, den har naaet vore Kyster, og vil oversvømme dem.

Det Spørgsmaal, som nu opstaar, er: Hvormange vil der komme? — Der fandtes i Aaret 1840 8 Millioner Individuer i Irland. I 1845 begyndte Hungersnøden som Følge af Kartoffelsygdommen, og den kulminerede i 1847. I 1857 var Befolkningen bleven reduceret til noget over Halvdelen, 2 Millioner vare bukkede under for Hungersnøden, og henved 2 Millioner vare udvandrede til Amerika. Kina har et Indbyggerantal af omtrent 450 Mill. Mennesker, Hungersnøden i Kina er af samme Art som den

irske; dersom man drager Konsekvensen, vil der i Kina omkomme c. 100 Mill. Kinesere som Følge af Hungersnøden og alle de Ulykker, der staa i Forbindelse dermed, og andre 100 Mill. ville udvandre i Løbet af de næste to Aartier. At Parallelen ikke uden videre kan drages, ligger navnlig deri, at Transportmidlerne ikke ville slaa til, men naar der først ret kommer Bevægelse i Udvandringen, vil man vide at hjælpe sig med alle Slags Skibe, saaledes som man gjorde ved den europæiske Udvandring til Amerika, og Vandringen vil foregaa i Millionvis.

At dette vil gavne baade de udvandrede og de tilbageblivende Kinesere, er udenfor al Tvivl, men hvad vil Følgen blive for Amerikas Vedkommende? Den Malthus'ke Theori har jo belært os om, at kun et begrænset Antal Mennesker kan leve paa et vist Areal, saaledes at det Overtal, der fremkommer, paa en hurtigere eller langsommere Maade gaar sin Undergang imøde. Dersom Indvandring forøger et Lands Befolkning, maa derfor de Indvandrede gaa til Grunde, naar der ikke er Plads til dem og de ikke kunne tage det op med Stedets Beboere. Men ere de dygtigere end disse, saaledes at de, med lige Konsum, producere mere, eller nøjsommere end disse, saaledes at de, med lige Produktion, konsumere mindre, ville Indvandrerne fortrænge de Indfødte.

Det første af disse to Alternativer indtraf ved Evro-pæernes Ankomst til Amerika. De indfødte Vilde, der vare ude af Stand til at forskaffe sig Føden paa anden Maade end ved Jagt eller ved et meget primitivt Agerbrug, brugte umaadelige Landstrækninger for at ernære en meget lille Befolkning, og Befolkningen voxede derfor enten slet ikke eller meget langsomt. Da de Hvide nu ankom og vare i Stand til at bringe mere ud af et Stykke

Land end de Indfødte, voxede de stærkere i Antal, medens de Indfødte, der hverken kunde gjøre de Hvide til deres Slaver og saaledes tilegne sig deres Arbejde, eller bringe saameget ud af Jorden som de Hvide, maatte finde sig i, at deres Jagtdistrikter bleve Agerland for de Fremmede, og at de selv, af Mangel paa Føde, Dag for Dag svandt i Antal.

Det andet af de to Alternativer indtraf ved den Indvandring af Evropæere, som begyndte 1840—50, og som har vedvaret indtil den Dag i Dag. Irlænderen, Germaneren eller Skandinaven, der var vant til en tarveligere Levemaade end den indfødte Amerikaner, og som stod ham meget nær i produktiv Dygtighed, indtog først hans Plads i de lavere Virksomheder og har efterhaanden fortrængt ham ogsaa i de højere.

I begge Tilfælde skete der samtidig en Forøgelse af hele Befolkningen og en Tilbagetrængen af den oprindelige Befolkning til Fordel for den indvandrede. Indianeren forsvandt efterhaanden, fordi han ikke kunde producere de Livsbetingelser, som den Hvide kunde. Den indfødte Amerikaner har længe holdt Stand imod Indvandrerne paa Grund af sin større Intelligens og fordi han har siddet inde med Kapitalen. Men efterhaanden har han maattet vige, han er draget Vest paa i store Skarer, og imellem dem, der ere blevne boende ved Østkysten, ere Ægteskaberne blevne færre i Tal og Familierne mindre i Størrelse. Den evropæiske Indvandring efter 1840 har selvfølgelig ikke medført en saadan Forandring af Befolkningen som den første evropæiske Indvandring, paa Grund af det nære Slægtskab mellem de indfødte Amerikanere og de indvandrede Evropæere, idet Følgen deraf var, at Befolkningerne lettere kunde assimilere sig med hinanden.

Men det er ikke destomindre sikkert, at de indfødte Amerikanere tage af i Tal, medens de Indvandedes Familier tage til, saaledes at der i Virkeligheden ikke blot foregaar en Forøgelse af hele Befolkningen, men at ogsaa samtidig den nye Befolkning træder i Stedet for den gamle. Et Vidnesbyrd om Sandheden heraf ere de stadige Klager fra Folk, som ere nøje kjendte med Tilstandene, over at de indfødte amerikanske Familier, navnlig i Ny-Englands Byer, tage særdeles lidt til, idet den indfødte Amerikaners Familie, naar han overhovedet har nogen, kun bestaar af en 3 Medlemmer, medens de skandinaviske, germanske og irske Familier fylde Landet med et overvættets talrigt Afkom. Den evropæiske Indvandring maa altsaa anses for en Raceforandring, og betragtes med gunstige eller ugunstige Øjne, alt eftersom man foretrækker Celteren og Tevtonen eller Angelsachsenen.

De her anførte Love og Forhold gjælde i endnu højere Grad, naar Talen er om den kinesiske Indvandring. I Forhold til Kina kan det nuværende Amerika ikke anses for bedre befolket end Amerika paa Kolumbus's Tid var i Forhold til Evropa; og i Forhold til de mange forskellige Maader, paa hvilke Kineserne forskaffe sig deres Livsophold, staa de nuværende Amerikanere ligesaa langt tilbage, som Indianerne gjorde for Evropæerne. Saaledes som Evropæeren i sin Tid kunde stifte Samfund i de Distrikter, som kun havde været Jagtrevierer for Indianerne, og saaledes som de i de sidste Menneskealdrer indvandrede Evropæere kunde stifte Familie paa Vilkaar, under hvilke Amerikaneren aldrig vilde falde paa at gifte sig, saaledes er Kineseren i Stand til at leve paa Betingelser, som Amerikas nuværende Befolkning hverken kan eller vil efterligne.

Det er forbeholdt den Dyreart, der har de fleste Existensbetingelser til sin Raadighed, der er den mest altædende, at leve længst paa Jordens Overflade, og der er ingen, der har drevet det videre i den Henseende end Mennesket. Det vil være forbeholdt den Menneskerace, som mest har udviklet sin Evne til at ernære sig af Alt, at holde sig længst. Det var, fordi Indianeren enten maatte have sit Vildt eller gaa til Grunde, at han flygtede ud til de vestlige Distrikter og efterhaanden forsvandt. Det var, fordi Irlænderen nøjedes med Kartoffler som Hovednæringsmiddel, at to eller tre fejlslagne Høstaar bragte ham Nød og Elendighed. Af alle Menneskeracer er den kinesiske nu den, der kan variere sine Fødemidler mest. Der er ikke det Dyr og ikke den Plante, han ikke benytter som Næringsmiddel. Han kjender ikke til Kræsenhed overfor noget Spiseligt, han forstaar at tilberede sine Retter paa saamange Maader, at en parisisk chef de cuisine vilde misunde ham, men han forsmaar ikke at bruge Ingredienser som ingen Evropæer vilde nyde. Han lever komfortabelt paa et Stykke Jord, som en Evropæer knapt kan existere paa; og er han fattig, lever han i Uger af et Kvantum Ris, som ikke vilde være nok for en Evropæer til ligesaa mange Dage. Og under alt dette arbejder han uden Ophør. Dette er Grunden til at Kineseren, skjønt han er mindre intelligent, tilsidst maa blive den Dominerende, hvor han er sammen med Kavkaseren. Den kraftigere og intelligentere Typus kan for en Tid styre et andet Folk ved Anvendelse af ydre Magtmidler, men dersom dette Folk er ligesaa arbejdsdygtigt som Erobreren og kan leve paa tarveligere Vilkaar, saa vil det dog tilsidst faa sine Herskere til at smelte sammen med sig; i Tidens Løb vil det erhverve Intelligensen saa godt som

hine og med sin større Sejghed vil det overleve dem. Derfor ville Englænderne aldrig kunne fortrænge Hinduerne, men Hinduerne ville absorbere Englænderne, saaledes som de have absorberet Araberne, der en Tid lang herskede over dem, og saaledes som Sachserne optog Normannerne i sig, uagtet disse var den intelligentere og den erobrende Race.

De Egenskaber hos Kineserne, som Evropæerne lade mest haant om, ere saaledes netop dem, der gjøre dem farligst som Rivaler i Kampen for Tilværelsen. Kineserens Ligegyldighed for de store og kostbare Fornøjelser, som vor Civilisation byder, hans utrættelige Trællen ved sit Arbejde fra Morgen til Aften, hans Maade at bo paa og at leve paa, selve hans lille og uanselige Skikkelse — Alt dette gjør ham Sejren over den fysisk større og i enhver Henseende mere forvante og mindre hærdede Kavkaser let. Hvis Amerikanerne sendte en Million Mennesker til Kina for at undertvinge Landet, vilde deres Forehavende maaske lykkes dem, men den kinesiske Befolkning kunde de ikke tilintetgjøre, tværtimod vilde den Million, ja de 10 Millioner Amerikanere, som drog til Kina, tidligere eller senere forsvinde eller gaa op i den kinesiske Befolkning.

Den Modtagelse, Kineseren har faaet i Amerika, er Venligheden selv imod den, han har faaet i Avstralien, hvor Racekampen er i høj Grad bitter. Men de senere Aars slette økonomiske Forhold i Kalifornien have ogsaa der foreøget Antipathien og Forbitrelsen mod de indvandrede Kinesere. Befolkningen kan ikke staa sig imod Oversvømmelsen af de kinesiske Skarer med deres fortrinlige Kjendskab til mangfoldige Industriegrene, med deres vidunderlige manuelle Færdighed, med deres Flid og deres

Nøjsomhed, hvorved de allerede have monopoliseret for sig en stor Del Erhverv, af hvilke Kalifornieren er dreven ud. Han ser bort fra alle filosofiske og humane Undersøgelser og Betragtninger, og véd kun at han — som Indianeren i sin Tid overfor ham — staar Ansigt til Ansigt med en Race, der ikke er mindre forskjellig fra hans end den indianske, og ligeoverfor en Fjende, der vil fortrænge ham paa samme Maade, som han fortrængte Amerikas oprindelige Beboere.

Forholdet er her et helt andet end i Negerspørgsmaalet. Negeren fordrer megen Plads for at leve, har faa Færdigheder, er kun nøjsom, hvor Slaveriet har tvunget ham til at være det, er lidet intelligent og maa derfor i Kampen med Amerikaneren nødvendigvis trække det korteste Straa. Negerracen vil forsvinde i Kampen med den kavkasiske, men denne atter i Kampen med den mongolske Race, som Aartusinder igjennem har udviklet sin Færdighed i at leve paa det mindst mulige Rum af den mindst mulige Føde.

Endnu er Spørgsmaalet ikke akut i den Forstand, at der er nogen overhængende Fare for den kavkasiske Race i Amerika. Endnu ere Kineserne i Amerika kun som de spredte Kanadatidsler, der i og for sig have Lidet at betyde, men som blive ødelæggende, naar man lader dem udbrede sig. Spørgsmaalet er, om man skal lade Naturen gaa sin Gang og have sit frie Løb, eller om man ikke snarere, som den kloge og forudseende Landmand gjør det, i Tide skal rykke disse Tidsler op med Rode.

Saaledes tager en amerikansk Forfatters Betragtning af den kinesiske Hungersnød og den kinesiske Indvandring

sig ud. I Sandhed! han vrager ingen Theori, han skyer ingen Parallel for at komme til sit Hovedresultat, at «Tidslerne» maa fjernes. Paa hvilken Maade mon dette skal ske? Ved Forbud mod Indvandring og ved Udvisning af de alt tilstedeværende Kinesere? Ved haarde Kop-skatter? Ved Anvendelse af hele Fortidens Apparat mod «Jøder og Tater»? Det vil sikkert ikke blive let at faa noget Saadant sat igjennem; og hvis det skete, hvad vilde saa det amerikanske Folk have gjort Andet end, af Frygt for at blive kinesisk, have omskabt deres eget Land til et Kina!

Interessant er det at se den amerikanske Forfatters halvt Carey'ske Behandling af Tilværelseskampen. Ligesom man paa Grundlag af Careys Kritik, kom til det Resultat, at det ikke er den frugtbareste, men den forholdsvis frugtbareste, givtigste Jord, der bliver tagen i Besiddelse, fordi det er den, der bedst egner sig til Besiddelsestagen, saaledes er det her ikke den dygtigste, men den efter Forholdene dygtigste Race, som bliver den sidste Besiddelsestager. Interessant er det ligeledes at se, med hvilken Dristighed den amerikanske Forfatter anvender sine Paralleler. Hvor de irske Forhold overføres paa kinesiske Tilstande, er det «kun Transportmidlerne», der ville lægge Hindringer i Vejen. Som om ikke dette, Spørgsmaalet om den Tid, det vil tage at foretage disse Vandringer, er det Afgjørende ved Betragtninger, der som disse ikke blot skulle have theoretisk Interesse, men en aktuel politisk Karakter! Hvad vilde man have sagt, om en Forfatter for en Menneskealder siden havde udtalt sig paa følgende Maade: Det kinesiske Rige, der før var saa godt som lukket for Verdenshandelen, har nu brudt Skrankerne ned og aabnet saa mange Havne, at dets Handel efterhaanden

kan udvikle sig i hele sin Fylde; det gjælder om at undersøge, hvor stor denne Handel vil blive, og lægge vi derfor f. Ex. det engelske Folks Handelsomsætning i Forhold til dets Størrelse til Grund, vil det vise sig, at den kinesiske Handel efter en Menneskealder vil være naaet til — —, ja det Tal, den saa skulde være naaet til, vilde være henved 200 Gange saa stort som det, den faktisk er naaet til, og mere end tre Gange saa stort som det, hele den øvrige Verdens Handelsomsætning tilsammen repræsenterer!

Men trods alle de iøjnefaldende Mangler, den amerikanske Forfatters Betragtninger have, kan det dog ikke nægtes, at de have deres store Betydning; thi det maa erindres, at medens der skal saare lang Tid til at berøve Kina en saa stor Del af dets Befolkning, at det kan kjendeligt mærkes i det kinesiske Rige, saa vil ethvert Antal Kinesere, der drager til de amerikanske Fristater, udgjøre en mere end tidobbelt saa stor Andel af det Riges Befolkning, de indvandre til, som af det Riges Befolkning, de udvandre fra. Kampen for Tilværelsen vil maaske ikke lettes meget i Kina ved Udvandringen, men den vil gjøres langt haardere i Amerika ved Indvandringen. *Hinc illæ lacrymæ!*
